

Archief Ten huize van...

1970-1979

Archief "Ten huize van..."

Jan Pinxten.....	3
Fons Croes.....	4
Alex Delvaux.....	5
Jean Penninckx.....	6
Louis Hendrickx.....	7
Meneer Van de Venne.....	8
Frits Vandenberghe.....	9
Jos Grauwels.....	10
Nand Van Hoof & Juul Brouwers.....	11
Rik Rutten.....	12
Hugo Coremans.....	13
de jubilarissen.....	14
Mon Vervoort.....	15
Robert Cloetens.....	16
Jozef Vandenbroeck.....	17
Gaston Stas.....	18
Hendrik Coninx.....	19
Wilfried Cockx.....	20
Roger Adams.....	21
Maurits De Potter.....	22
Gust Bastiaens.....	23
Louis D'Hoogh.....	24
Gerard Bouba.....	25
Guido Van Looy.....	26
Leo Stappers.....	27
Wim Dejongh.....	28
Willy Florentie.....	29
Marcel Lemmens.....	30
Willy Nauwelaerts.....	31
Louis Bogaerts.....	32

Willy, Jos, Luc, Albert, Eddy en natuurlijk ook "onzen Armand", kwamen binnen gevlogen bij Jan.

"Wie drinkt er een bier?" vroeg Jan.

De bak(ken) werden bovengehaald en de tongen kwamen hoe later hoe meer los.

Eén van zijn mooiste en belangrijkste herinneringen als secretaris van Don Bosco is, dat hij weinig last heeft gehad met iemand. Hij had en heel regelmatig leven. Zijn hobby's zijn kaarten en biljart spelen. Op de vraag of hij trouwplannen had, antwoordde hij: "Ja, dat is juist. Onder de grote vakantie van 1970. Maar nog eerst de twee kleine vakanties nemen en dan ben ik, geloof ik, klaar."

Wat zoudt ge aan de school willen veranderen?

"Wel, ik zou de dagen korter maken, ten koste van de vakantie. En er is ook een tekort aan een intieme, gezellige feestzaal.

't Was half twee.

Toen zijn we maar, na enkele Suzywafeltjes gegeten te hebben, naar huis gegaan.

Een leuke avond was weer voorbij.

Op vrijdag 6 maart 1970 vertrok een heel kleine delegatie van het oud-leerlingenbestuur naar Mechelen - natuurlijk onzen Armand, Jef Van Espen en bibi. Na een kleine vertraging kwamen we bij de familie Croes aan.

We werden zeer hartelijk verwelkomd en mochten ons dadelijk in een malse zetel neer-kappen. De bierpotten werden bovengehaald terwijl Armand een mooi plastieken halssnoer voor Fonskes dochttertje ineen stak.

Toen we over "den Malinois" gepraat hadden, begint er een lang gesprek over de befaamde "nonnen" die tegenwoordig denken dat ze een eigen commercieel schoolgebouw mogen besturen, ook een lerares bij de beruchte "heilige vrouwen", was bij dit gesprek ook blijkbaar anti-non gezind.

Wat Mr. Croes wil veranderd zien in Don Bosco is zeer miniem. "De mogelijkheden die Don Bosco biedt, worden goed gebruikt, het kan niet beter", aldus Mister Croes.

Half twee.

We hadden weer kennis gemaakt met een interessante en sympathieke familie.

De "KEES" is nie slecht...

Op een mooie maandagavond brachten Armand, Jef, Albert, Willy, Eddy, Luc en Theo een bezoek aan de familie Delvaux. Aanstonds zagen we dat Alex de visserssport sterk beoefende, en zelfs op dode...

Als inzet betwisten we een voetbalmatch met Alex als topscorer, één waarin heel wat gevoefeld werd en waarin zelfs onze Armand zijn beste beentje voorzette. Daarna werd menig pintje gedronken, waar tussen zijn herinneringen - hoe ouder, hoe hechter - werden bovengehaald. Kleine Wim zorgde voor lekkere versnaperingen en Mevrouw Delvaux luisterde aandachtig wat er tussen al die mannen verteld werd.

Van af het jaar 1963 geeft Mijnheer Delvaux in onze school les en heeft hij als wens "NOOIT" onze school te moeten verlaten.

Tamelijk vroeg in de ochtend vertrokken Jef, met de "kaas" in de hand, en al de anderen huiswaarts.

Een plezierige avond was weer verlopen, maar de kaas was toch niet slecht.

Welkom !

Kloosterstraat 21a, daar kwamen wij aan na de receptie in de "KEET" van Heverlee (Jacques en Annie zijn getrouwd). Het waren Jos, Maurice, Armand, William, Cris, Willy en Eddy.

Wij waren daar met ons ... in de zetels gevallen.

Monique zorgde voor goed fris bier en ook voor snoepjes.

Met zijn 30 jaar komt Jean (wij waren bij M. Penninckx) d'r goed voor. Hij geeft sinds september 1963 les in het college (mocht ook enkele uren geven in de technische, in het begin althans). Op woensdagnamiddag is hij nog altijd scheidsrechter bij de voetbal, zelf spelen, doet hij ook graag.

Volgens Jean mag men niet te lang vrijen, daar is veel verloren tijd in.

In de school zou hij graag een lokaal zien komen voor de leraars en ook iets waar men ouders en leerlingen kan ontvangen (naar het schijnt zijn daar nu plannen voor). De jongens mogen hip zijn, aldus M. Penninckx maar sommigen zouden zich beter moeten verzorgen.

Het was twaalf uur toen wij afscheid namen en de aansteker was goed.

Louis Hendrickx

Uit Don Boscoop - nummer 1 - 1971

Zoals u op de foto ziet, heeft ons Lowieke een ferme vrouw, maar ook drie schattige kinderen: Jan, Hilde en Wim.

M. Hendrickx, dienstdoend leraar vanaf het tweede jaar dat de school bestond, speelt nog elke dag zijn partijke voebal. Maar hij zou graag een flink stortbad willen nemen na het beoefenen van een dergelijke sport. Kan onze bond daar later iets voor doen?

M. Hendrickx klaagt ook wel een beetje over de wanorde in de lokalen en vooral op een maandagmorgen wanneer de lokalen gebruikt werden. Hij zou een vaste kuisploeg aanstellen, mits vergoeding en dit bedrag berekenen op een verhuurprijs. Misschien wel een goede oplossing.

Bij een oud-leerlingenbal zou de muziek stiller, de dansvloer in een hoekske en meer leraars aanwezig moeten zijn; aldus de gezamenlijke mening van het echtpaar.

Toen beweerde mevrouw Hendrickx het volgende: "Een vrouw heeft de naam van een klestwijf, maar de mannen kunnen ook een stukske zeveren".

Was dat gezegde bedoeld op ons Lowieke, die soms ook wel eens durft blijven hangen, of op ons mannen, aldaar aanwezig??

Ik weet het ook niet.

Van LIMBURGERS gesproken.

Maar het was toch weer eens een leuke avond.

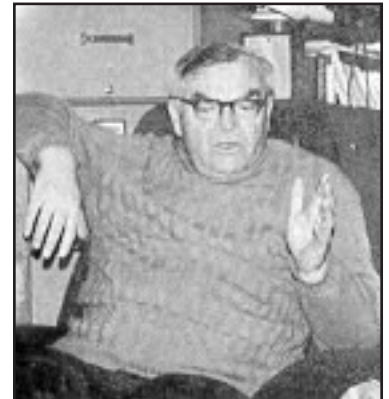
Meneer Van de Venne

Uit Don Boscoop - nummer 2 - 1971

Meneer Van de Venne vertelt...

Tien jaar geleden, in september 1961 startte Don BOSCO Haacht. Bij deze gelegenheid vroegen wij Mr. Van de Venne iets te vertellen over het ontstaan van de school.

Drie mensen, Mr. Verlooy, deken te Haacht, Mr. Teurlinckx, notaris te Haacht en Kanunnik Faes stelden de vraag of Haacht en omstreken een school (secundaire) nodig had. Het antwoord was bevestigend en dadelijk werden de nodige maatregelen getroffen. Dit liep echter van geen leien dakje. Na het eerste contact met de Salesianen werd de school geweigerd, maar door tussenkomst van Kardinaal Van Roey, die een brief schreef naar de wereldfederatie (hoofdbestuur) van Don Bosco in Turijn, werd de school aanvaard. De wedde van één leraar en ± 4 hectaren grond in het centrum van Haacht waren enkele van de voorwaarden.

Gildezaal

Uiteindelijk werd Mr. Van de Venne als directeur naar Haacht gezonden. Deze koos dadelijk een paar helpers zoals Henri Rutten, Luc Brackeva en Louis Milis. Samen gingen ze op zoek in alle scholen van Don Bosco om een paar gereedschappen te verzamelen, onder andere een kolomboormachine. Ze installeerden dan alles in de toenmalige Gildezaal, nu "zaal Onder de Toren" te Haacht. M. Van de Venne vestigde zich met zijn huishouden in de Stationsstraat 21 te Haacht.

Op de vooravond van de eerste schooldag waren 20 jongens ingeschreven. Op 1 september stonden er echter 45 jongens aan de ingang van de school, met als gevolg: te weinig leraars. Zo kregen we M. Hemelaer in ons midden. De 45 werden verdeeld in twee klassen: een eerste klas (30 leerlingen) in het bekend "kelderke" en een tweede klas (15 leerlingen) in de keuken van de zaal.

Later kwamen er als leraars nog bij: Mr. Louis Denekens en Mr. Hugo De Backer voor muziek (elk een half jaar) en Mr. Bert Vander Linden voor lichamelijk opvoeding (deze drie kwamen vanuit Oud-Heverlee). Ondertussen werd er gebouwd aan de nieuwe school waarvan de eerste steen gelegd werd in mei 1962. September 1962, we trokken naar onze nieuwe school zonder deuren of ramen. Als eerste lekenleraars kregen we Mr. Jos Grauwels en Mr. Oostvogels (tumen).

In 1962 als Salesianen: Gaston Hooft en Armand Claeys, en Nand Van Hoof als overste.

Ook een 'moderne'

Stilaan groeide het aantal leerlingen aan en begon men ook met een moderne afdeling (in 1962 met 18 leerlingen). Dit gebouw werd steeds kleiner en kleiner. Er moest weer gebouwd worden. Zo kwam men stilaan tot een technische school en een college. Later werd dan de lagere school bij het college gevoegd.

Onze Don BOSCO school heeft op dit ogenblik 850 leerlingen waarvan 400 in de technische school, 250 in het college en 200 in de lagere school studeren. In 1964 werden de eerste A3 diploma's uitgereikt en in 1968 de A2 diploma's en de eerste diploma's van de moderne humaniora.

Oud-Leerlingenbond

Eind 1969 werd de Oud-Leerlingenbond gesticht. Het huidige bestuur bestaat als volgt:

- Mr. Claeys: Salesiaans afgevaardigde
- Mr. Derboven: afgevaardigde van de leraar van de technische school
- Mr. Delvaux: afgevaardigde van de leraar van het college
- Hannes William: Voorzitter
- Van Espen Jos: onder-voorzitter - afgevaardigde van de technische school
- Vandembroucke Luc: redactie secretaris en verantwoordelijke uitgever van ons blaadje
- Gijpen Eddy: secretaris - verslaggever
- Van Espen Maurice: afgevaardigde van het college
- Gijpen Hugo: lid van de redactie - tapper van ons nieuw lokaal ('s zaterdags)
- Van doren Willy: lidkaarten
- Van Asschot Jos: soldatendienst

Langs deze weg willen alle oud-leerlingen die mensen bedanken, vooral de Salesianen, die hebben bijgedragen tot de moderne school die Haacht en omstreken bezit.

Frits Vandenberghe

Uit Don Boscoop - nummer 3 - 1971

Op vrijdag 28 mei brachten wij met de Oud-Leerlingenbond een bezoek aan M. Vandenberghe en zijn stevige kroost. Vriendelijk ontvangen in zijn nieuwe woning, interesseerde het hem eerst en vooral welke stap wij als oud-leerlingen in de onbekende wereld al gezet hadden.

M. Vandenberghe begon zijn loopbaan in de fabriek "Elnor" te Tildonk. Vervolgens werd hij leraar in de technische school in Tienen, om uiteindelijk in 1963 in het Don Bosco-instituut te Haacht te belanden.

De eerste jaren kregen wij van hem zowel theoretische vakken (werkmethode & technologie) als praktische vakken. Nu houdt onze Frits zich uitsluitend bezig met de praktische vakken in het modern uitgeruste werkhuis. (Die leraars van tegenwoordig krijgen ook al nen dikke nek.)

Dat zijn vriendelijkheid en organisatiekennis niet alleen in de school gekend is, bewijst het eens te meer doordat hij KWB afgevaardigde is voor het gewest Haacht. Bovendien is hij in de Haachtse sport- en cultuurkringen een gekend figuur.

Op de late uurtjes vertelde hij ons zelfs uit "zijn schone piottentijd". Frits was ook "genen simpele" zulle, hij werd zelfs benoemd tot "karottentrekker 1ste klasse". Een echte interessante "Ten huize van..." vloog weer eens voorbij.

Laat onze Frits maar doen,
hij zorgt wel voor de poen,
heeft hij gene poen
dan zal hij wel iets anders doen.

Op een avond reden we gezamenlijk door de donkere Appelstraat naar de nieuwbouw van onze eerste lekenleraar Jozef Grauwels.

We werden hartelijk ontvangen door de ganse familie, die ons dadelijk vergastte op een frisse drank en koekjes.

In 1962 trad Jozef in dienst in de school die nog ver van voltooid was. Hij gaf les in open lokalen zonder vensters of deuren, met af en toe onderbreking van de leerlingen om de vloerders te helpen bij het aanbrengen van de vloer.

Voor de leerlingen was dit dan de goeie ouwe tijd. In bijna onvoorstelbare omstandigheden werd er les (hm) gegeven. Metsers en vloerders liepen door zogezegde klassen heen, en de hijskraan draaide de ganse dag zonder ophouden.

Er waren zelfs leerlingen die goesting kregen om te gaan werken (met de hijskraan natuurlijk).

Op het einde van het schooljaar was de bouw af en ons Jefke moest zijn legerdienst gaan vervullen. Daar heeft hij nog vele herinneringen aan, want hij kon er niet over zwijgen.

In 1964 kwam M. Grauwels terug, maar dan in een reeds ver uitgebreide school, om hoofdzakelijk les te geven aan de leerlingen van de moderne afdeling.

Nand Van Hoof & Juul Brouwers

Uit Don Boscoop - nummer 1 - 1972

Op een zaterdagmiddag reisden we met een achttal bestuursleden naar Halle, waar we een afspraak hadden met de heer Directeur en mijnheer Brouwers.

In het oude gebouw, waar Directeur Van Hoof zijn ontvangstplaats heeft, hadden we werkelijk ogen te weinig om al het mooie te bewonderen. Voor de belangstellenden kunnen we er meteen aan toevoegen dat al dat prachtige in de school zelf gemaakt werd.

Na enkele minuutjes, die in dit vertrek niet te lang duurden, kwam Directeur Van Hoof stralend en glimlachend, zoals we hem steeds gekend hadden, naar ons toe. Er hoeft hier niet gezegd dat dit een prettig weerzien was van een heerlijk mens die, zoals hij ons zelf toevertrouwde, zijn hart voor een groot deel in Haacht verloren heeft.

Enkele ogenblikken laten kwam de heer Brouwers, zoals steeds op zijn pantoffels, of wat dacht je, vanuit het bos naar binnen. Het weerzien ging natuurlijk gepaard met de nodige handdrukken, schouderkloppen en haartrekken. Zelfs Brouwers heeft van zijn enthousiasme niets verloren en het is dan wel echt fijn nog eens zo een mens te ontmoeten.

Natuurlijk werd er nu over oude vrienden en oud-leerlingen gepraat en trouwens zo wat over de ganse streek van Haacht.

Voor we een bezoek brachten aan alle gebouwen van de school, gingen we eerst een pintje drinken in het oud-leerlingenlokaal van Halle, waar praktische zetels netjes op een vast tapijt en voor een houten buffet opgesteld staan.

Natuurlijk weer allemaal eigen fabrikaat.

Het oud-leerlingenlokaal is er ondergebracht in de lagere school, waar we op voorstel van mijnheer Van Hoof meteen een kijkje gingen nemen. Daarna ging het bezoek naar de grote en ruime werkplaats, waar de volledige bouw van tien draaibanken op het programma staat. Een prachtprestatie.

Verder bezochten we de lasafdeling, de modern uitgeruste elektriciteitsafdeling en de drukkerij. Wegens de hoge kostprijs en de hoeveelheid materiaal die men nodig heeft om deze laatste afdeling in stand te houden, werd deze gesplitst in: school en productie afdeling. In laatste genoemde waren de foto's van Paul Severs nog steeds "in".

We brachten ook nog een bezoek aan de afdeling openbare werken, maar door het slechte weder sprongen we vlug over naar de turnzaal en het overdekte zwembad. Dit laatste is niet alleen mooi maar werkelijk ongelooflijk. Hiervan waren we reeds van bij ons vertrek op de hoogte en daarvoor konden we echt niet aan de verleiding weerstaan om onze zwembroeken aan te trekken en ons als visjes in het hemelsblauw water te werpen. Voor een leek onbeschrijfbaar, je moet het beleven.

Op een gezellige vrijdagavond belanden wij met een sterke afvaardiging van de oud-leerlingenbond, bij één der grondleggers van onze school: M. Rutten.

Zoals wij van hem - de sappige, rasechte Limburgse sigarettenroker verwacht hadden, ontving hij ons met de nodige luim en schuim. Om te bewijzen dat Salesianen reisduiven kunnen zijn begon hij zijn levenswandel te filmen met woorden. Hoeveel woorden per seconde hebben wij niet kunnen tellen.

Studies

In Limburg geboren, behaalde hij zijn hoger middelbaar diploma aan het college te Gent. Na deze studies voelde hij zich geroepen tot Salesiaan van Don Bosco. Studeerde één jaar in Groot-Bijgaarden en was er zelfs meester tuinier. Verbleef nadien twee jaar te Farnières en verhuisde van hieruit naar het even Waalse Doornik, waar hij zich ditmaal voor drie jaar vestigde. Muteerde vervolgens voor vier jaar naar Oud-Heverlee waarna hij terug één jaar in Doornik ging wonen. Vanuit Doornik vertrok hij dan naar Hoboken voor een termijn van tien jaar en belandde tenslotte in Haacht, waar hij nu reeds elf jaar verblijft.

Hoe jong zou hij wel zijn???

Sinds 1961 is onze geboren Limburger een "Brabants kieken", zoals hij ons dikwijls noemde. Inderdaad, in dit jaar werd hij door M. Van de Venne mee de baan opgeloodst om al de Don Bosco-scholen af te rijden en er al op te laden wat kon gemist worden, niet alleen om in Haacht en nieuwe school op te richten, maar ook om er een nieuwe thuis te scheppen voor de nakomers.

Stationsstraat nummer 21

De toen nog kleine familie werd ondergebracht in de Stationsstraat nummer 21, terwijl de school draaide in de zaal "Onder de toren". Het belangrijkste vak dat onze gastheer toen onderwees was Franse taal. En weet u waarmee hij begon? Met de moppen op de laatste twee bladzijden natuurlijk, of wat dacht u?

Herder

Naast lesgeven in onze school - momenteel beperkt tot godsdienst - hield hij ook de "schapen zonder herder" van St.-Adriaan op het goede pad. Ondertussen stak hij ook de zielenherder van Kampenhout een handje toe. Naarmate de avond vorderde en de levensfilm van deze gastheer afgedraaid geraakte, zocht iedereen naar een passend slot. Uiteindelijk werd deze afgeschoten: "Als u moest kunnen herbeginnen, mijnheer Rutten...". "Dan herbegon ik hetzelfde. Goedenavond."

Hugo Coremans

Uit Don Boscoop - nummer 3 - 1972

*Op een regenachtige dinsdagavond trokken we met een beperkt aantal bestuursleden naar het welbekende Keerbergse koffiehuis "Het Moleken".
De reden van deze tocht? Een "Ten huize van..." bij Hugo Coremans.*

Zoals het een goede cafébaas past, ontving Hugo ons vriendelijk en spontaan en drukte meteen zijn spijt uit dat we niet talrijker waren. Nadat de eerste schuttere stappen gezet waren in het gezellige ingerichte salon, waren we benieuwd om "Het Moleken" ook eens langs binnen te bewonderen.

Daar zijn we hoe is het mogelijk, de ganse avond blijven plakken en dronken en natuurlijk menig pintje, terwijl Hugo ons met de nodige kennis van zaken voorlichtte over het cafébaas beroep, met zijn goede en slechte kanten.

In Don Bosco geeft Hugo reeds les sinds 1963, wat betekend dat hij ook één van de eersten was. Aanvankelijk, toe college en technische nog ondergebracht waren in het zelfde gebouw, gaf hij les aan de leerlingen van de middelbare afdeling. Maar toen de technische haar nieuwe gebouwen betrok, werd hij mee verhuisd en geeft sindsdien Nederlands en Geschiedenis aan de tweede en derde jaren technische.

Naast regent Nederlands - Geschiedenis en cafébaas, is Hugo een verwoed biljartliefhebber. In deze sport heeft hij het zelf gebracht tot kampioen drieband in de Belgische federatie district Leuven, derde categorie.

Hij is ook een hevige supporter van KV Mechelen en een partijtje kaarten kan er ook altijd af. Men zou zich terecht afvragen of de dagen voor hem soms niet te kort zijn.

Gezondheid.

Mijnheer JULIEN, met de eeuwig blozende wangen en het witte haar, is aan zijn 50ste jaar toe bij Don Bosco. Na zijn opleiding heeft hij er gedurende 28 jaar les gegeven en gefunctioneerd als studieprefect zoals we hem hier ook gekend hebben. Nu houdt hij zich vooral bezig met het onderhouden, van zijn talen: Frans, Duits en Italiaans, en dit meestal door lectuur.

Mijnheer HOOFT, vroeger nauw verbonden met de elektriciteitsafdeling, nu met het secretariaat, is fier dat hij dit jaar zijn 25 jaar priester mag vieren. Van een kalm internaat te Kortrijk kwam hij naar een woelig externaat om bij ons les te geven en de elektrische leidingen in de beide gebouwen aan te brengen. Vanaf 1965 is zijn leven zeer kalm geworden door het secretariaatswerk.

Mijnheer LOUIS, die ons vroeger steeds deed watertanden door de heerlijke geuren die uit de keuken opstegen, viert zijn 25 jaar in het klooster. Na 12 jaar portier in Groot-Bijgaarden en 11 jaar kok in het jongenstehuis te Vremde werd hij tot kok gebombardeerd te Haacht. Naar onze kok zelf verklaarde, waren de eerste levensjaren van Don Bosco Haacht de plezierigste uit Lowiekes loopbaan.

Mijnheer LUC, nog altijd bij en samen met de jongens van het eerste oriëntatiejaar, is ook reeds aan zijn 25 jaar kloosterleven toe. In zijn jongere jaren hielp hij Don Bosco Halle uit de grond rijzen. Nadien verbleef hij in Kongo (nu Zaire) om aan ontwikkelingshulp te doen; woonde één jaar te Helchteren en belande met de eerste stoottroepen van de salesianen in Haacht, waar hij nu reeds tien jaar ten dienste staat van onze twaalfjarigen.

Wij wensen onze vier jubilarissen natuurlijk van ganser harte proficiat en nog vele jaren in ons midden.

Mon Vervoort

Uit Don Boscoop - nummer 6 - 1972

Op woensdag 18 oktober 1972 gingen we met enkele bestuursleden op bezoek bij Mon Vervoort.

Natuurlijk werden we zeer vriendelijk en joviaal ontvangen door Mon en zijn charmante echtgenote. Hij herkende praktisch onmiddellijk de bestuursleden-oud-leerlingen, waaraan hij enkele jaren voordien ook had les gegeven.

Hij begon in 1963 als leraar aan het Don Bosco Instituut te Haacht. In die tijd was het didactisch materiaal voor scheikunde in onze school nog niet voorhanden, iets waarover hij ook enigszins teleurgesteld was. Hierop werd door één van de oud-leerlingen gereageerd. Bij de aanvang van de eerste les van meneer Vervoort kwam deze binnen met de volgende woorden: "Mannen! Ik heb vandaag echt geen goesting." In die tijd werd hij door de leerlingen reeds getypeerd als een joviaal type. Sedert enkele jaren is aan het euvel van didactisch materiaal wel een einde gekomen, zo vertelde hij.

Bij het voetbal is Mon Vervoort ook een zeer gekende figuur. De meeste oud-leerlingen zullen zich hem nog wel herinneren. Zijn keihard schot op doel en... de krampen in zijn benen. Verder werd er nog gepraat over de eerste leraarsfeestjes, welke bij hem nog tal van herinneringen deden opkomen, onder andere de moppen en de zorg en kordaatheid van sommige leraarsvrouwen.

Na enkele uurtjes namen wij afscheid van het echtpaar Vervoort, met opgefriste herinneringen aan onze voorbije schooljaren en onze leraar scheikunde.

Robert Cloetens

Uit Don Boscoop - nummer 2 - 1973

Op vrijdag 9 februari 1973 gingen we met enkele bestuursleden op bezoek bij Robert Cloetens en zijn charmante echtgenote Annie. Robert wachtte ons op in de hall van zijn nieuwe woning. Na de gebruikelijke handdruk werden we naar de ruime living geleid, waar we in één der zetels naast het romantische haardvuur plaats namen.

Als leraar kwam Robert in september 1964 in dienst om technologie en praktijk te geven in de lagere secundaire technische school. Tijdens dat eerste schooljaar werd er reeds druk gewerkt aan de nieuwbouw van de school. De toenmalige werkplaats stond zo overvol machines, dat bij een bepaalde bewerking op een machine de andere onmogelijk kon werken.

Een jaar later werden de machines verplaatst naar het nieuwe gebouw en kreeg Robert de derde jaren beroep toegewezen. Enigszins teleurgesteld vertelde hij dat gedurende de eerste jaren de samenwerking tussen beide afdelingen zeer goed was, maar stilaan verminderde door de splitsing van de school in twee gebouwen.

Op 24 december 1964 nam hij Annie tot wettige echtgenote. Eén van onze oud-leerlingen was ook afgevaardigde van zijn klas op de receptie. Jong en vol levensvreugde wenste hij: "Proficiat mijnheer Cloetens en.. ik hoop dat je een goede vrouw zult hebben."

Het werd laat en ons bezoek liep ten einde. We bemerkten onder het tv-toestel drie kleine spaarpotjes, die op het gezicht van de "oud-leerling van de trouwreceptie" een glimlacht van voldoening toeverden. Robert heeft een goede vrouw.

In 1962 werd met het bouwen van onze school begonnen. Vele mensen van Haacht zetten zich in om de eerstesteenlegging met een aangepaste plechtigheid -- stoet en turnfeest -- gepaard te laten gaan, om dit niet onopgemerkt voorbij te laten gaan.

Eén van deze mensen was onze gastheer, Jef Vandenbroeck, die dit vertelt alsof het gisteren gebeurde.

Op het dankfeestje dat nadien aan de medewerkers van deze viering aangeboden werd, ontmoette hij de eerste maal mensen die nu nog steeds actief in ons schoolleven betrokken zijn zoals M. directeur Van de Venne, M. Rutten, en M. Louis, die toen reeds in de keuken stond en gezorgd had voor het gebak.

Voor, maar nog niet in...

In die tijd was Jef dus al wel werkzaam voor de school, maar nog niet in de school. Het jaar nadien echter werd hem de eerste maal gevraagd om les te komen geven in Don Bosco.

Maar vermits hij toen net aan het bouwen was en in Sabena reeds tien jaar werkzaam was stond hij een beetje huiverig tegenover dit voorstel en stelde zijn positief antwoord een jaartje uit.

Eerste stappen in het onderwijs

In september 1964 startte hij met zijn nieuwe opdracht, na 14 jaar in de nijverheid gewerkt te hebben. Het eerste schooljaar nam hij de praktische en technische vakken van het vierde jaar A3 voor zijn rekening.

Het volgend schooljaar stapte hij welbewust over naar de beroepsafdeling, waar hij naast de praktische en technische vakken ook het titularisschap van het vierde jaar op zich nam. Een taak die hij nu reeds acht jaar stipt en met volle overtuiging volbrengt.

KWB en zijn gezin

Naast zijn activiteiten in de school, staat onze gastheer ook met beide voeten in de sociale beweging van Haacht, ondermeer als voorzitter van de plaatselijke KWB-afdeling.

Maar naast zijn inzet voor zijn leerlingen en zijn medemensen blijft zijn huisgezin ook een centrale rol vervullen in zijn leven. Zijn echtgenote Madeleine, zijn dochter Magda, leerling aan ons college, en zijn twee kampioenen Dirk en Bart vormen samen met Jef het gezin Vandenbroeck.

Gaston stas werd op erg jonge leeftijd en eerder kloek geboren, wat hem de gelegenheid bood als kind ten volle van de tweede wereldoorlog te genieten. Zijn zoon Wim zit thans in dezelfde gemeenteschool op dezelfde bank in dezelfde klas met dezelfde vloer maar bij een nieuwe kachel, waar hij destijds zijn voor-beeldige carrière begon.

Jeugd

Na zijn plechtige communie in de meikevermaand verblijde hij het Sint-Romboutcollege met zijn komst, waar hij zich ijverig in de talen opwerkte en als dusdanig ook nog tot de generatie behoorde die Casti Connubi doormaakte in het laatste jaar, die roken noch vrijen mocht op straat en die nog vele idealisten naar Scheut en het Groot Seminarie zag vertrekken.

Regentaat

Renaat Merecy, voor wie onze gastheer nog steeds een grote bewondering koestert, was zijn directeur in de Rijk-snormaalschool te Lier. Ook daar had hij niet de tijd om rebels te zijn, want hij moest in zijn vrije(rs) tijd 2 jaar na mekaar 40 boeken lezen, wat hem toch een diploma regentaat Germaanse opbracht. De heer minister achtte hem dan geschikt om de textielkinderen van het Waasland wat taal- en stelvaardiger te maken via een pas opgerichte technische school waar hij uiteindelijk 7 jaar pionierswerk heeft verricht.

Achillespezen...

Testen op het Klein Kasteeltje hadden inmiddels uitgewezen dat onze gastheer, op voorwaarde dat hij nog leerde drinken, voorbestemd was om sergeant te worden bij het zwaarste kanon van het Belgische leger, maar ook toen zag de heer minister een streep door zijn artillerierekening gaan terwille van gekwetste achillespezen, wat evenwel niet belette dat de dienstplichtige in schoonheid is geëindigd op het hoofdkwartier.

Don Bosco

Het hoofdstuk Don Bosco Haacht begint in september 1964, waar hij tot op heden van een indrukwekkend aantal directeurs heeft genoten. Zijn vakken zijn nog steeds Nederlands en Engels. De schoolbibliotheek is een stuk levenswerk geworden, omdat ze van nul moest beginnen en omdat er nog steeds geen vast budget voor voorzien is. De filmclub gaat haar lustrumjaar beginnen en daarvan blijft hij ondanks te weinig aanmoediging de drijfveer.

Als tweede oudste leerkracht van het college vertegenwoordigt hij reeds te lang zijn collega's in het charmante oudercomité. In de loop van het schooljaar geraakt hij dan nog wat energie kwijt in het organiseren van schouwburgbezoeken en het boekenfonds van het college wordt er met de glimlach bijgenomen.

Zijn vrouw Yvonne en zijn twee kinderen Wim en Hilde leveren hun aandeel, opdat Gaston met humor door het leven zou kunnen gaan... en grappen maken kan hij ... uren.

Hendrik Coninx

Uit Don Boscoop - nummer 5 - 1973

*Gelukkige verjaardag en nog vele jaartjes, mijnheer Coninx"
Kun je je een betere aanknopng inbeelden bij een bezoek aan de directeur:
Dame Fortuna had er inderdaad zo over beslist, dat wij juist op dé zestigste
verjaardag van onze gastheer bij hem op bezoek kwamen, en dit in feite naar
aanleiding van zijn verjaardag.*

Mijnheer Coninx zag inderdaad op 14 september 1913 in Wijshagen bij Bree het levenslicht. Hij was meteen de enige boerenzoon uit een gezin van vijf kinderen. Zijn vader daarentegen is nog een kranige negentiger die op 14 augustus laatstleden 93 jaar werd, wat vanzelfsprekend een eervolle vermelding verdient.

Zijn lagere en middelbare studies deed M. Coninx grotendeels aan het Don Bosco College te Hechtel. In 1932 werd hij trouwens zelf Salesiaan van Don Bosco en werd meteen leraar aan het Don Bosco College te Kortrijk. Drie jaar later werd hij dan leraar benoemd aan de Don Boscoschool te Sint-Pieters-Woluwe.

In 1943 werd hij directeur benoemd aan het technisch instituut Don Bosco te Sint-Denijs-Westrem.

In 1974 stuurde zijn overheid hem dan naar Hoboken. Zijn opdracht luidde: Van het "beroepsschooltje Don Bosco" een volwaardige technische school kneden. En of hij er in gelaagd is? Eerst als leraar in alle vakken waar men niet onmiddellijk iemand voor vond, nadien als onderdirecteur en uiteindelijk als directeur, wijdde hij zich volledig aan zijn levenstaak.

Onder zijn impuls nam deze Don Boscoschool een enorme uitbreiding en werd één der voornaamste technische scholen van ons land. Terecht mag gezegd worden dat dit het levenswerk van M. Coninx geworden is. De laatste vier jaar heeft hij met zijn ervaring en zijn uitgesproken organisatorisch talent de technische afdeling van onze school in juiste banen geleid. Voor buitenstaanders misschien als een onvermurwbare kapitein. Niets is echter minder waar. Hoe kort en krachtig een besluit ook kon zijn, er stak nog altijd iets meer achter, namelijk de mens en priester Coninx, een gevoelig hart onder een ijzeren harnas.

Voor dit alles zijn wij M. Coninx veel dank verschuldigd. Op 1 oktober aanstaande gaat hij van een welverdiende rust genieten. Rust, zogezegd. Zegt hij zelf niet: "Rust roest." Dat is zeker zijn bedoeling niet.

Integendeel, wanneer zal hij het allemaal moeten doen? Bloemen en dieren verzorgen, wandelen en van de natuur genieten. Een dierenvriend en een natuurliefhebber is hij altijd geweest en zal hij vanzelfsprekend ook wel blijven. Vandaar trouwens zijn voorliefde voor de prachtige Zwitserse natuur, die hij reeds jaren als zijn geliefde vakantieoord heeft uitverkozen.

M. Coninx, nogmaals dank voor hetgeen u voor onze school en onze bond gedaan hebt. Nog vele, vele onbezorgde jaartjes, als bekroning van een leven ten dienste van het onderwijs en in het bijzonder van het technisch onderwijs.

Wilfried Cockx

Uit Don Boscoop - nummer 6 - 1973

Kessel-Lo... Abdijlaan Nummer 7 Hier is het!!!! Ding-dong. Ding-dong. Dag Wilfried. Dag, mevrouw Gilberte. Dag, jongens... Peter en... Steven. Voor de zoveelste maal is het ijs gebroken voor een "Ten huize van..."-bezoek. De gastfamilie van vanavond: de familie Wilfried Cockx, dat heb je goed geraden.

Wilfried kennende, twijfelt niemand eraan dat wij niet lang dorstig waren en dat het gesprek niet van stapel liep. Uit dit gesprek bleek alras dat Wilfried het levenslicht zag, en dit nog wel op 30 april 1937.

Van jongsaf leerde hij de "Paters van Don Bosco" en hun opvoedings-systeem kennen. Immers, één van zijn latere directeurs, M. De Busschere was indertijd proost van de chiro in Vlierbeek, terwijl Wilfried leider was van deze groep.

Na het regentaat startte hij in het "Maaltehuis" Don Bosco Sint-Denijs-Westrem. Hier was hij dag en nacht intern studiemeester-opvoeder. Zijn directeur was zijn oud-chiroproost M. De Busschere.

Het volgende schooljaar werd hij leraar aan het Don Bosco Instituut in Hoboken, waar M. Coninx toen de leiding in handen had. In 1965 belandde hij dan in Haacht. Van M. Petry kreeg hij de opdracht Nederlands, Geschiedenis en Frans zo goed mogelijk te onderwijzen. Een opdracht die hij graag aanvaardde en stipt uitvoerde.

Op 11 april 1966 werd hij wettige echtgenoot van Gilberte en op 1 september van hetzelfde jaar werd hij titularis van het oriëntatiejaar B. Twee taken waar hij zich nog steeds vol verantwoordelijkheidszin aan wijdt.

Naast zijn opvoedingstaak, heeft hij ook nog wat bijjobs in de school. Zoals syndicaal afgevaardigde van de leraars, bibliothecaris en vooral scheidsrechter. In deze laatste functie zorgt hij dat de sportieve geest hoogtij viert, en dit zowel in voetbal-, als in basket- en volleybalwedstrijden.

Roger Adams

Uit Don Boscoop - nummer 1 - 1974

Het was vrij laat in de avond, toen we in de Denneweg aanklopten. Een enigszins verbaasde Roger Adams leidde ons zijn nieuwe woning binnen. De kindjes, Ilse, 5 jaar en Kris, 18 maanden, waren al naar bed, maar in de gezellige huiskamer wachtte ons zijn liefallige eega, Annette.

Schijnbaar onvermijdelijk hadden we het na enkele minuten reeds over die goede oude tijd. Met de negen jaren die Roger er in het College reeds opzitten heeft, kan hij best tot de veteranen van onze school gerekend worden.

Een drietal decennia geleden werd Roger in Houtvenne geboren. Hij volgde Grieks-Latijnse humaniora aan het Sint-Jozefcollege te Aarschot.

Na de humaniora trok hij naar onze hoofdstad om er aan het Sint-Thomasinstituut de lessen van de regentenschool te volgen.

Alzo stond op 1 september 1964 een nieuwbakken regent Frans-Engels-geschiedenis in de lokalen van het nieuwe Don Bosco Instituut te Haacht. Naar zijn eigen bewering was dit een prachtige tijd waaraan hij, net zoals de anderen uit die beginperiode, met weemoed terugdenkt. Dit is waarschijnlijk ook de reden dat deze kern, niettegenstaande zij het jaar nadien gesplitst werd, nog steeds nauwe contacten behoudt.

Hij werd niet alleen onmiddellijk ingeschakeld als leraar, maar werd ook terstond opgenomen in de kern van de leraarsploeg. Een kern waar hij na zijn negen jaren trouw dienst nog steeds toe behoort. Naast het klas- en voetbalterrein beweegt hij zich ook met succes op het cultureel terrein. Zo was hij één der medewerkers van het duo Stas-Claeys bij de voorbereiding van de jongste boekenbeurs in onze school.

Op het einde van de avond vernamen wij van Roger nog een meldenswaardige anekdote: "In de technische afdeling van onze school staat mijn dubbelganger, die eveneens afkomstig is van Houtvenne, leraar Nederlands en uitstekend voetballer is. Weet je wie?"

Ons bescheiden antwoord: "Nee."

"Vraag het dan bij de eerste gelegenheid maar eens aan M. Petry."

Maurits De Potter

Uit Don Boscoop - nummer 2 - 1974

Goedenavond allemaal. Magda, Maurits, Patrick en Mario. Kom binnen. Doe je overjas uit en zet u in de zetel. Dit kort gesprekje vormde de inleiding tot ons tweede "Ten huize van..."-bezoek van dit jaar. Met het traditionele "Palmke" en een zout of zoet koekje waren wij vlug in de goede stemming om te interviewen zonder dat iemand het merkte.

Maurits begon als leraar aan onze technische school op 1 september 1965.

Toen was hij reeds een jaar praktijkleraar in de vierde graad van de lagere gemeentelijke jongensschool te Werchter. Zijn eerste maanden aan onze school verliepen niet van een leien dakje. Lessen moesten voorbereid worden en de normaalleergangen te Mechelen regelmatig bijgewoond. De bouwwerken aan zijn huis in opbouw moesten gevolgd worden. En in dezelfde periode werd zijn tweede zoon, Mario, geboren.

Toen deze aanpassingsperiode praktisch ten einde was, kwam de onvergetelijke winter 65-66 met zijn onbeschrijflijke waterellende voor Werchter en omstreken. Niettegenstaande al deze zorgen is Maurits er in die periode in geslaagd van deze over-stromingen een foto-, dia- en kranteknipselsmontage te maken die het bekijken en lezen waard zijn.

Reeds verschillende schooljaren achter elkaar is hij titularis van het derde jaar A3 mechanica, waar hij tevens technische en praktische vakken onderwijst. Voordien was hij praktijkleraar van de jongens van het tweede jaar beroep. Jaren waar hij veel goede herinneringen aan bewaard heeft.

Voor hij zijn leraarsambt in onze school begon, was hij werkzaam bij Coenraets te Wespelaar, waar hij elf jaar werkte en de twee laatste jaren verantwoordelijk was voor de afdeling machinewerk.

Maurits doet ook zijn duit in het zakje van de Werchterse leefgemeenschap. Als verantwoordelijke voor de ziekenzorg, als lid van het feestcomité en als sax-sopraan bij de muziekmaatschappij tracht hij het leven van de gezonde en zieke Werchteraars op te frissen. En zijn vrije uurtjes worden bijna volledig gevuld met de verzorging van zijn geliefkoosde vogeltjes: de duiven.

Vrijdag 26 april 1974, 20 uur, St. Adriaanstraat 51. De oud-leerlingen te gast bij Gust en Louisa Bastiaens, het sympathieke echtpaar dat in onze school al vele dorstigen laafde en vele hongerigen spijzigde. Gust is de ouderdomsdeken van de leraars van de technische, peter van Gust Van Opstal en de eerste in het alfabetische lijst van de leraars van de technische afdeling.

Oorspronkelijk was Gust onderwijzer aan de gemeentelijke lagere school van Sint-Adriaan te Haacht, maar tengevolge van politieke tribulaties werd het leven hem in deze school onhoudbaar. Deze moeilijke omstandigheden brachten hem op de gedachte om een aanvraag te doen bij onze school.

Met een jaartje geduid te oefenen zou aan deze aanvraag gevolg kunnen gegeven worden. Doch, tijdens dit "wachtjaar", veranderde de wetgeving en mocht Gust met zijn onderwijzersdiploma geen les meer geven in de lagere secundaire school. Hiervoor moest een BI -diploma kunnen voorgelegd worden. Dus een jaar naar Mechelen avondschool volgen. Dit jaar werd voor Gust een hard jaar. Lessen voorbereiden, les geven, de taak van klastitularis verzorgen en 's avonds met de fiets naar Mechelen en terug.

In 1965 werd hij dan aangesteld als leraar aan onze school. Velen herinneren zich nog de leraar aardrijkskunde en geschiedenis, die zonder dat we het wisten ons door de geschiedenis en de aardrijkskunde heen leidde, ons boeide en onze interesse opwekte.

Ook buiten de lessen was Gust steeds actief. Zijn hobby gaat steeds uit naar de houtbewerking, waarin hij reeds zijn kunde getoond heeft, binnen en buiten de school. Zijn hobby en zijn leraarstaak slopen hem steeds meer en meer op, zegt Louisa, zodat er voor zijn gezin soms weinig tijd overblijft.

Niettegenstaande dit zijn Louisa en Gust een harmonieus paar, dat tijdens de Eetdagen en de Vlaamse Kermis altijd druk in de weer is om de ledige magen gevuld te krijgen. En tijdens zijn "springuurtjes" vindt Gust nog tijd om allerlei schoolkarweitjes op te knappen.

Louis D'Hoogh

Uit Don Boscoop - nummer 4 - 1974

Woensdag 19 juni 1974, 20 uur. Stop. Een afvaardiging van de Oud-Leerlingenbond van Don Bosco Haacht stevent naar Boortmeerbeek. Stop. Slaan de Grootveldweg in. Stop. Stoppen ten huize nummer 15. Stop. Stappen uit en gaan binnen. Stop. Wat gaan zij doen? Stop. Ten huize van"-bezoek afleggen bij de familie D'Hoogh. Einde bericht. Vanuit de helikopter. O.K.

Louis woont met zijn gezin in een gezellig, sfeervol ingericht, wit geschilderd huisje.

Zijn gezin is overwegend vrouwelijk, daar hij als vader de enige vertegenwoordiger van het mannelijke geslacht is. De vier personen die hij "ten laste" heeft zijn: zijn echtgenote Lisette en zijn drie dochters, Louissette 17 jaar, Annemieke 13 jaar en leerling aan ons college, en Lisselotje 6 jaar.

Louis zelf zag het licht op 3 november 1933 te Boortmeerbeek. Na de lagere school te Boortmeerbeek, volgde hij les aan de toenmalige St.-Pieters Ambachtschool - nu groep T - in Leuven. Met zijn technisch diploma vond hij werk als draaier-frezer bij de firma Eternit te Kapel op den Bosch.

Ondertussen zocht hij arbeid dichterbij huis, en vond deze bij n.v. Rateau te Muizen. Hier begon hij als tekenaar, werd later studie- en gereedschapsrekenaar en belandde dan op de werkvoorbereidingsdienst.

Op 1 september 1965 aanvaardde hij dan het leraarsambt aan onze technische school, waar hij verantwoordelijk gesteld werd voor de technische en praktische vakken aan het vierde jaar A3 mechanica.

Ondertussen bleef hij niet zitten. Hij doorliep met succes de D-cursus en nadien nog een BI-diploma mee naar huis. Sedert enkele jaren onderwijst hij nu technische vakken aan de A2-afdeling. Samen met de leerlingen van het 3de jaar A3 zorgt hij ervoor dat de andere leerlingen werk houden, door hen tijdig de werktekeningen van de stukken te bezorgen.

Waar vroeger zijn vrije tijd hoofdzakelijk besteed werd aan bijscholing, heeft hij het nu over een andere boeg geworpen. Als wijkmeester van de KWB werkt hij mee aan de vorming van de Boortmeerbeekse werknemers.

Gerard Bouba

Uit Don Boscoop - nummer 5 - 1974

Ter gelegenheid van zijn aanstelling tot overste van onze schoolgemeenschap, hebben wij een bezoekje gebracht aan meneer Bouba. Het werd een gezellige vrijdagavond, waar veel herinneringen werden opgehaald. Zoveel zelfs, dat onze verslaggever zich genoodzaakt zag onze nieuwe overste zelf aan het woord het laten.

"Het is niet gemakkelijk om over uzelf te schrijven. Mijn geboortestreek is West-Vlaanderen en nog wel de gemeente Eernegem, waar twee Vlaamse voormannen gewoond hebben: Emiel Vleierig en Pastoor Verhaeghe. Na mijn middelbare studies ging ik bij de Salesianen te Groot-Bijgaarden. Na de wijsbegeerte kreeg ik de kans om de kandidaturen te volgen. Mijn theologische studies heb ik moeten onderbreken om de mobilisatieperiode mee te maken, als brancardier bij het 16de linieregiment. Tijdens de oorlogsweken van 1940 kwam ik in een zo netelige positie terecht, dat het regiment mij en mijn kameraden voor gesneuveld opgaven. Vele kameraden zijn daar gesneuveld, maar ik kon na een maand mijn regiment terug vervoegen, tot verbazing van de andere overlevenden. Niet iedereen kan eens halt houden op de plaats waar hij gesneuveld is tijdens de oorlog."

"Na de oorlog en gevangenschap begon mijn werk in de Salesiaanse colleges van Hechtel, Sint-Denijs-Westrem, Zwijnaarde en Kortrijk en last but not least Haacht."

"Dit betekent twintig jaar retoricaleeraar. Twintig jaar dicht bij de jeugd, meelevend met hen, met hun dromen, hun zorgen en hun strijd. Gemakkelijk is het niet altijd, maar toch is het de jeugd die enthousiast en levenslustig door het leven wil. Twintig jaar toneelopvoeringen met de jeugd: openluchtspelen te Hechtel, drama's en klassieke spelen te Gent, operettes op meerder plaatsen, waarvan meerdere stukken door de leerlingen zelf geschreven.

Toen werden mij andere opdrachten gegeven: studieprefect was ik al samen met retoricatitularis, nadien directeur te Kortrijk, Bierbeek en Haacht. Ik sta nu minder dicht bij de jeugd. Het is een andere opdracht. Onrechtstreeks komt het de jeugd ten goede. Altijd heb ik me willen geven waar het mogelijk was en waar de tijd het toeliet.

Het wonderjaar was wel de verplaatsing van het college van Sint-Denijs-Westrem naar Zwijnaarde. Een lastig begin was het te Zwijnaarde, zoals het in dezelfde jaren ook voor onze school te Haacht een moeilijke start was. Maar eens dat voorbij is, zijt ge gelukkig dat ge er mogen aan meewerken hebt."

"Eveneens twintig jaar lid van de studiecommissie van het katholiek onderwijs, om de programma's van het middelbaar onderwijs bij te houden en aan te passen. Tot viermaal toe heb ik de aanpassing en verandering van programma kunnen meemaken. Het is een heel werk en vraagt vele vergaderingen. Het zijn zonder twijfel leerzame jaren."

"In Haacht maakte ik kennis met het gemengd onderwijs. Totaal nieuw was het niet, omdat wij in Kortrijk reeds gemengde ontmoetingen kenden, tussen leiders en leidsters van de speelpleinen. Tijdens mijn militaire loopbaan, als aalmoezenier te Leopoldburg en leraar te Hechtel, was de jeugdbeweging voor de kinderen van de militairen ook gemengd. Een totaal nieuwe situatie was het niet meer. Maar hier werd het een gemengde opvoeding in schoolverband en dat was voor mij persoonlijk wel een vraagteken.

Nu de drie jaren gemengd onderwijs voorbij zijn, mag ik gerust verklaren dat alles goed verloopt en dat op de ingeslagen weg mag voortgegaan worden, tot groot welzijn van de streek."

"Of ik graag in Haacht ben? Haacht was het eerste uitsluitend externaat waar ik werkzaam was. Ook dat was nieuw en vroeg wel enige aanpassing. Ons leven kent echter genoeg verplaatsing en verandering, om vlug een inzicht te krijgen in vele zaken en om een geschikte aanpassing te vinden. Ik mag gerust verklaren: Ik ben graag in Haacht. Ik hoop er zelfs nog een tijdje te mogen werken. Steeds heb ik hier een goede steun gehad aan de leerkrachten en leerlingen, een goede steun aan de ouders van het college vooral, want met hen moest ik ook samenwerken."

"Ook de Oud-Leerlingenbond, nog jong maar sympathiek, verdient mijn waardering, steun en inzet. Wie zou er zich niet voor inzetten? Wij moeten allen voor de oud-leerlingen zijn, zij kennen ons en begrijpen, beter dan wie ook, wat wij in ons en hun leven wensen. Wij hebben het goed voor met onze leerlingen, het is normaal dat het verder gaat met de oud-leerlingen. Zij staan nu naast en met ons voor een rechtvaardige, goede en fijne wereld. Nu kunnen wij aan dit alles aan werken."

Dank u, mijnheer directeur, voor deze mooie herinneringen, voor de inzet voor de school en voor onze bond. Wij hopen nog lang met u samen te werken aan uw droomwereld en uw droomschoolgemeenschap waar wij ons allen, ieder op zijn plaats, zullen inzetten. Tot ziens.

Ten huize van Guido (35), Johan (8), Frank (7), Grietje (3), Klaas (1 maand) Van Looy en Lutgart (31) Verbelen. Guido brengt Grietje, op zijn schouders, naar bed, zoals elke avond trouwens. Met volksmuziek op de achtergrond, wordt er gekeken naar de met strips bezaaide muur. Strips van Geraar, Marc Sleen en andere van zijn vrienden.

Sportstrips

"Vroeger stond ik in bewondering voor de sportstrips van Marc Sleen. Toen dacht ik, waar haalt die man dat altijd vandaan? En nu teken ik het al een paar jaar zelf."

Guido is inderdaad naast tekenleraar in onze schoof ook nog cartoonist en striptekenaar bij 'Het Volk'.

"Ge moest hier eens een zondagnamiddag binnenkomen. Alle radio's aan op BRT, RTB..., daarbij nog de TV, en dan nog van de ene post naar de andere om toch maar niets te missen. Om halfnegen moet de tekening immers naar de krant verzonden worden, per spoedbestelling, om dinsdagmorgen te verschijnen. Spijtig dat ik niet naar Brugge kan gaan kijken, want wanneer die thuis spelen, moet in altijd tekenen.

Guido is nog altijd een hevig voetbalsupporter en speler, en het blijkt erfelijk te zijn, te oordelen aan de twee juniors.

Als de ronde van Frankrijk bezig is, zit Guido drie weken en een half in Gent, in een grote kamer te tekenen. Van acht tot twee aan de tekening voor het rondekrantje en van twee tot zeven aan die voor de ochtendeditie. Dan pas gaat hij eten, kip met frieten, veel frieten. Overdag heeft hij er geen tijd voor, dan moet hij tekenen.

"Zo is het leven, van een tekenaar."

Kapper?

"Toen ik als eerste van de leraars zonder das naar school kwam, keek meneer Vanhoof zo eens. En toen mijn haren zo wat langer werden, zei hij wel tegen leerlingen die bij mij stonden, dat ze wel eens naar de kapper mochten gaan..."

Met mijn baard en mijn haren zo wat langer, voel ik me zo bloot niet meer..

Leo, hoe geraakt een rasechte Limburger zoals jij, in Haacht verzeild?

Dat is begonnen in 1965. In de Provinciale Technische School van Lommel was een plaats van technisch leraar vacant. Ik nam deel aan de aanwervingsproef en werd tweede kandidaat.

Een paar weken later speelde Don Bosco Haacht een voetbalwedstrijd tegen de Provinciale Technische School van Lommel. Na de wedstrijd vertelde M. Van Hoof, toen directeur aan onze school, dat hij een kandidaat-leraar zocht voor zijn toekomstige lasafdeling. De directeur van Lommel antwoordde dat hij een geschikte man wist, en... de teerling was geworpen.

Leo was toen reeds vijftien jaar werkzaam bij de firma Geudens, beter bekend als LAG. Hij nam hier ontslag en begon te Haacht op 1 december 1965.

Zijn opdracht luidde: een lasafdeling oprichten. Naast de moeilijkheden die gepaard gaan met een nieuwe afdeling, kwamen er voor hem nog enkele bij. Hij woonde toen nog te Sint-Huibrechts-Lille en zocht een mogelijkheid om tijdens de week te Haacht te verblijven. Gedurende twee jaar vond hij slaapgelegenheden in Breugels Gasthof. Het eerste jaar middagmaalde hij bij tante Marie en het tweede jaar was hij 's middags de gast van meneer Louis. Tijdens het weekend ging hij naar huis om de lessen aan de D-cursus te volgen te Hasselt.

Niettegenstaande al deze perikelen vond Leo toch nog tijd om zijn huwelijk voor te bereiden. Op 15 juli 1967 stapten Leo en Suzanne in het bootje. Zij vestigden zich in Sint-Truiden waar Suzanne werkzaam was en bleven er drie jaar wonen. Dit betekende voor Leo dat hij dagelijks met de wagen het traject Sint-Truiden - Haacht en terug moest afleggen.

Ondertussen kochten zij een stuk bouwgrond in de Wilde Heide en bouwden er een charmante woonst. In de zomervakantie verhuisden Leo, Suzanne en de éénjarige Erik naar Haacht.

Leo was reeds ingeburgerd en Suzanne paste zich goed aan aan de nieuwe omgeving en de Haachtse mensen. Naast zijn lasafdeling had Leo aanvankelijk nog wat werkjes op te knappen aan de nieuwe woning. In de tuin kan hij nog steeds uren bezig zijn. Bij minder goed weer knutselt hij in de garage of houdt hij zich bezig met zijn kinderen Erik en Anneke.

Een vijftal keer per jaar neemt hij zijn visgerief nog eens ter hand en zijn laatste hobby schijnt nu wel antiek verzamelen te zijn.

Leo en Suzanne, nog vele gelukkige jaartjes in Haacht, met Erik en Anneke. Tot ziens!

Wim Dejongh

Uit Don Boscoop - nummer 2 - 1975

In een riante villa, vroeger eigendom van "Jokke Wouters", en gelegen langs de Rotselaarsesteenweg in Werchter, woont het gezin Dejongh-Goyens.

Vriendelijk onthaald door gastvrouw Betta, springt een prachtige schouw met open haard in het oog. Bij nader onderzoek blijkt de ontwerper en uitvoerder onze gastheer te zijn. Na heel wat voorbereidende studie en na heel wat verzamelen van informatie en documentatie kwam dit geheel, waar Wim terecht fier mag op zijn, tot stand. Het verwondert ons dan ook niet dat hij als voornaamste hobby het knutselwerk gekozen heeft.

Het gezin Dejongh is in Werchter ingeweken in 1966. Dit neemt niet weg dat alle gezinsleden, van groot tot klein zich in Werchter thuis voelen. Wim niet in het minst. Als trouw supporter van FC Werchter en voorzitter van het oudercomité van de Lagere en Kleuterschool heeft hij voldoende contact met de mensen van Werchter om er zich op zijn gemak te voelen.

Wim is leraar aan onze school sinds 1965. Na het regentaat, dat hij samen met zijn vriend Wilfried Cockx, in Hasselt doorliep, gaf hij een jaartje les aan de Sint-Jozef Normaalschool te Tienen. Na deze gelukke start, moest hij zijn vaderlandse plichten vervullen en na zijn legerdienst, in september 1964, begon hij aan het Sint-Gertrude-instituut in Landen. Hier onderwees hij ook weer gedurende één jaar wiskunde, maar nu aan de beroepsafdeling. Aan deze jaartjes heeft Wim nog heel wat goede herinneringen bewaard.

In onze school geeft Wim reeds sinds verschillende jaren wiskunde aan de tweede en derde jaren A3. Hij vindt het zelf geen gemakkelijke opdracht omdat het enerzijds een voorbereiding op de A2-afdeling moet zijn, en anderzijds ook op het finaliteitsjaar A3.

Zijn vrouw Betta geeft een halve uurrooster lichamelijke opvoeding aan het Sancta Maria-instituut in Leuven. Tijdens het schooljaar '72-'73 gaf zij ook één uur per week lichamelijke opvoeding aan de meisjes van de zesdes uit het college.

Wim en Betta hebben drie gezonde bengels: Chris (8 jaar), Johan (6 jaar) en Frank (2 jaar).

Naast trouw supporter van FC Werchter is hij zelf ook nog een actief sportbeoefenaar. Hij is een vaste waarde in de leraarsvoetbalploeg als linksachter. Tijdens de vakantie doe hij aan waterski op het Gardameer of in Paal... en aan lessenroosters opstellen in Haacht...

Willy Florentie

Uit Don Boscoop - nummer 4 - 1975

Anno Domini 1938. In Haacht aan de Hansbrug staat een kleine boerderij met daarrond wat asperge- en witloofvelden en wat koetjes op de wei. Tussen dit alles beweegt een onbeholpen dreumes op handen en voeten van 't een naar 't ander. Dit is de kleinste van het gezin Florentie... dit is de kleine Willy!

Jeugd

Zo werd onze gastheer groot! Een rasechte Haachtenaar dus. Hij liep school in de Gemeentelijke Jongensschool in Haacht. Van zijn veertiende levensjaar af reed hij per fiets naar Mechelen om na drie jaar als elektricien gediplomeerd te worden.

Goede dingen bestaan uit drie

Na het diploma van elektricien behaald te hebben, was hij eerst werkzaam bij Siemens in Brussel en nadien bij Pauwels in Mechelen. Daar hij geloofde in het spreekwoord "Alle goede dingen bestaan uit drie", riskeerde hij daarna Gevaert in Antwerpen. Daar werkte hij zeven jaar, natuurlijk niet als foto- of filmspecialist, maar als elektricien. Toen de jeugd daar voor de eerste keer een kans kreeg om een afgevaardigde te kiezen voor de ondernemingsraad, was hij als lid van de milieuwerking bijna vanzelfsprekend kandidaat op de jeugdlidst.

Chiro en co

Terwijl hij overdag werkte in Antwerpen, volgde hij 's avonds avondleergangen in Mechelen in T.S.M. Ondertussen stond hij in zijn parochie met beide voeten in de jeugdbeweging. In 1950 was hij erbij toen de Chiro in Haacht het levenslicht zag. Hij bleef tot zijn vierentwintigste lid van de Chiro. In 1955 werd hij lid van de K.A.J. waar hij deugdlijke avonden en weekends bij doorbracht. De deugd komt nog boven als de herinneringen opgehaald worden.

Gezinnetje stichten

Toen hij er zich bewust van werd dat de jeugd niet altijd durend is, zocht hij een meisje om samen mee door het leven te gaan en een gezin te stichten. Deze partner zocht en vond hij ook in Haacht. In 1965 huwde hij met Lea, die toen werkzaam was als gezinshelpster.

Ondertussen werden er in het gezin drie kinderen geboren: Jan (9 jaar), Katrien (7jaar) en Leentje (5 jaar).

In het jaar dat hij in het huwelijksbootje stapte, stapte hij ook onze school binnen. Hij kreeg als opdracht de nieuwe technische school te verlichten en bekwaame elektriciens te vormen.

Naast zijn taak in de school en zijn gezin stelt hij zich ook nog steeds ten dienste van de parochiegemeenschap en dit in de KWB, Broederlijk Delen en de actie 11.11.11.

Donderdag 8 januari was de dag van de afspraak. De plaats: de Beverlaak in Werchter, bij Marcel en Maria Lemmens-Coppé. Ingewijden weten het, maar zij die het niet kennen, kunnen lang zoeken in de Beverlaak. De Beverlaak is immers een straat met meer dan één begin en dan volgens de logica van Werchter, met ook meer dan één einde.

Marcel is afkomstig van Binkom, Maria van Wilssele Sint-Martinus. Zij huwden op 26 december 1966 en kregen toen een dak boven hun hoofd in de Albert Woutersstraat, in het ouderlijk huis van Maria. Nu wonen ze al ruim drie jaar in Werchter, en zij denken niet dat Werchter nog onder water zal komen.

Maria zowel als Marcel zijn in Werchter geen onbekenden meer. Ze zijn lid van... van zoveel. Ze zullen niet nalaten, waar zij het ook maar kunnen, hun handen uit de mouwen te steken. Men mag zeggen dat hun geluk erin bestaat anderen gelukkig te maken.

Marcel kwam in Don Bosco als technisch regent op 21 oktober 1964. Hij verliet de school op 31 december 1964. Op dat ogenblik riep de plicht hem op een andere plaats. Hij zou 15 maanden ten dienste staan van het vaderland, soldaatje spelen zoals sommigen dat noemen.

Op 1 september 1966 kwam hij terug naar Haacht, als technisch leraar. Tot hiertoe heeft hij praktisch alle bestaande technische vakken onderwezen: praktijk, tekenen, technologie, materialenleer, mechanica, elektriciteit, methode. Momenteel geeft hij in hoofdzaak les aan het oriëntatiejaar, maar ook nog steeds aan de andere jaren van de lagere afdeling, waardoor hij de meeste leerlingen van onze school tamelijk goed kent.

Dat is misschien ook de oorzaak van zijn inzet voor de Oud-Leerlingenbond.

Hij zorgt inderdaad voor het uiterlijke van ons tweemaandelijks contactblad. Geeft men hem te veel tekst, of krijgt hij er te weinig, hij moet maar zorgen dat het blaadje vol geraakt of dat het niet uitpuilt.

Voor al die uren die hij reeds besteed heeft aan onze "Don Boscoop" en dus niet bij zijn vrouw was, brachten wij bij ons bezoek voor Maria een geschenkje mee. Van haar kant was zij het die ons als een echte gastvrouw ontving.

Wij hebben er menige uren gezellig samen gezeten, gepraat over heden en verleden. En natuurlijk menig glaasje geledigd.

Dank voor de ontvangst!

Willy Nauwelaerts

Uit Don Boscoop - nummer 2 - 1977

De leerlingen kennen hem als leraar wiskunde. De leraars weten dat hij voorzitter is van de leraarsraad. Allen zijn op de hoogte van het feit dat basketbal en Willy Nauwelaerts in Don Bosco Haacht onafscheidelijk zijn.

We besloten hem dan ook eens te gaan opzoeken in de Gerzevenstraat in Haacht. Willy en zijn vrouw Mia ontvingen ons hartelijk.

In een gezellig gesprek kwamen we na een tijdje te weten dat hij in 1966 zijn eerste lessen in het college heeft gegeven. Na een jaar legerdienst en na zijn huwelijk is hij dan definitief in de technische school gestart.

Sport

Willy is altijd een sportbeoefenaar geweest. In 1958 sloot hij aan bij Racing Mechelen en legde hij zich toe op het lopen van korte afstanden. De man met de gekneusde vinger is nu bij P.A.K.T. aangesloten.

Tijdens zijn dienstplicht werd hij geselecteerd om met de militaire ploeg deel te nemen aan een aflossingswedstrijd. Het resultaat hiervan was, dat hun ploeg won en dat Willy de eerste en enige keer de gelegenheid had om gemoedelijk met een officier te praten.

De basketbalmicrobe heeft hij in de schoolploeg van het internaat in Mechelen gekregen. Hun ploeg speelde zo goed, dat ze winnaar van het Mechelse en van de provincie werden. Ze namen zelfs deel aan het tornooi: "De beste vier van Vlaanderen". Deze prestaties waren vooral te danken aan de studieprefect, die hen veel liet oefenen en persoonlijk voor de wedstrijd de bladeren van het terrein borstelde.

Gezinsleven

Een deel van zijn vrije tijd gaat naar zijn twee kinderen en zijn vrouw - dochter van een kunstenaar - maar vanzelfsprekend ook naar het basketbal en het opstellen van nieuwe verkiezingsstatuten voor de leraarsraad. Hij verklapte ook dat hij de hoop koestert om in Haacht een basketbalploeg in competitieverband op te richten.

Willy was ook lang bij de scouts aangesloten en heeft het zelfs tot districtscommissaris van Mechelen gebracht. In het zoektochtcomité van Bonheiden tracht hij zijn ideeën uit te werken om het de deelnemers zo moeilijk mogelijk te maken.

Normen...

Toen we hem vroegen wat hij van het hedendaags schoolbeleid dacht, was hij van mening dat er niets anders dan fantastische jongens zijn, maar dat de aan hen gestelde normen niet hoog genoeg meer liggen, waardoor de leraars het gevaar lopen van mee naar beneden te gaan.

We zijn waarschijnlijk heel lang bij Willy gebleven, want bij het afscheid vroeg hij hoe de zitvlakken van zijn zetels zouden kunnen hersteld worden...

Louis Bogaerts

Uit Don Boscoop - nummer 4 - 1977

Op vrijdagavond 3 juni belandden wij in Herk-de-Stad bij Louis Bogaerts. Vanzelfsprekend werden we er met de nodige luim en schuim ontvangen.

Louis werd geboren op 20 september 1944. Zijn jeugd bracht hij door te Rotselaar, waar hij met succes de lagere school doorliep. Zijn middelbare studies volbracht hij in het Sint-Pieterscollege in Leuven. Hij was er intern en maakte er harde maar plezierige dagen mee. Zijn regentaatsdiploma wiskunde behaalde hij in Tienen.

In september 1965 kwam hij in het Don Bosco Instituut in Haacht lesgeven.

In 1966 verdween hij stiekem om het vaderland gaan te verdedigen (hmmm!), maar in september 1967 kwam hij terug in het college.

In juli 1970 trouwde hij met een charmant meisje, Monique, en ondertussen heeft hij reeds een flinke dochter, Bieke (4 jaar).

Hij vestigde zich in Herk-de-Stad en legt nu elke dag een honderdtal kilometer af om met veel plezier en levensvreugde zijn kennis van de wiskunde door te geven aan jongere generaties.

Hij speelt graag voetbal, niet meer in de schoolploeg, en tafeltennis.

Na enkele uurtjes namen wij afscheid van onze gastheer.

Het was prettig de ervaringen en belevenissen van vroeger nog eens terug op te halen.